

VETRNICICA

PRILOGA MLADIH NOVINARJEV V GLASILU GROSUPELJSKI ODMEVI GROSUPLJE
LETNIK XL | 6 - 2014

9 771580 1091009

**Pogovor z županom
občine Grosuplje, dr.
Petrom Verličem
str. 2**

Uvodnik

Svetla prihodnost

Trud in delo mladih novinarjev kaže, da je med mladimi precej več upanja in volje za prihodnost, kot med odraslimi. Prav zato je zanimiv pogled na svet skozi oči novinarjev iz Grosupljega in okoliških šol. Zagotovo ni vse tako črno, kot nam to dopoveduje dnevna politika, ki z medsebojnimi prepiri vse nas vleče za nos.

Zato so se mladi novinarji lotili tem, ki ne pritegnejo širših množic, nam ponudili pogled na svet, kot ga vidijo sami. Prav verjetno je, da boste v naslednjih člankih odkrili nekaj novega in prijetnega v vaši bližnji okolici. Prijetno branje člankov, ki so nastali s trudom in energijo mladih peres.

Gorazd Hočevnar

POGOVOR Z ŽUPANOM O OBČINSKEM DELOVANJU NA PODROČJU MLADIH IN DRUŽINSKE PROBLEMATIKE

Novinarji OŠ Brinje Grosuplje smo se odpravili na obisk k županu, gospodu Petru Verliču, da bi nam povedal kaj več o občinskem delovanju na področju mladinske in družinske problematike. Zastavili smo mu nekaj vprašanj:

Kaj vse sodi v okvir dolžnosti župana?

Dolžnosti župana so zapisane v Zakonu o lokalni samoupravi. Glavna naloga župana je, da zastopa in predstavlja občino na lokalni ravni. Podobno kot predsednik države je tudi voljen na neposrednih volitvah, na katerih ljudje vsake 4 leta obkrožijo ime in priimek kandidata. Druga pristojnost župana je, da vodi in usmerja delo občinske uprave, kar pomeni, da mora skrbeti za proračun občine. Ves denar, ki ga občina dobi (davki, drugi viri; kot primer lahko navedem investicije, za katere občina dobi denar od davkov, nekaj pa tudi od evropskih nepovratnih sredstev), mora župan združiti v dokumentu,

ki se mu reče proračun. Tudi po zakonu je edini predlagatelj proračuna župan. Tretja naloga župana je vodstvo občinskega sveta in sej občinskega sveta, ki je drugi organ lokalne samouprave, kjer so svetniki in svetnice zbrani, da potem odločajo o ustreznosti proračuna, njegovo delovanje pa nadzira župan.

Kaj vas je navdihnilo, da ste kandidirali za župana?

Ko sem se pred 20 leti priženil v Grosuplje, me je najbolj motilo to, da ponekod ni bilo asfalta, ni bila urejena kanalizacija, v Grosupljem ni bilo optike ... To sem želel spremeniti, vendar sem ugotovil,

da če želiš kaj spremeniti, moraš imeti določen položaj v občini in tako sem postal občinski svetnik, kasneje pa sem tudi kandidiral za župana. Zdaj poskušam želje, načrte in strategijo razvoja občine prilagoditi željam in potrebam ljudi, ki tu živijo.

Ali je funkcija župana naporna?

Če jo opravljaš z veseljem, ni. Treba je opravljati to, za kar si se odločil, z optimizmom, dobro voljo in potem tudi utrujenost mine. Včasih je težko, vendar če si rad z ljudmi in se z njimi pogovarjaš, se stvari lahko rešijo.

Kako premagujete stres?

Vsak trenutek prostega časa želim preživeti resnično kot prosti čas. Najraje preberem kakšno dobro knjigo, poleti rad tudi kolesarim.

Kaj za vas pomeni izobraževanje?

Izobraževanje je zelo pomembno. Vsem mladim priporočam, naj se tega zavedajo, saj več ko se boste učili, več znanja boste imeli, lepše boste uspeli v prihodnosti, ker znanje je tisto, česar vam nihče ne

more odvzeti. Ni važno, da ste vsi zdravniki, doktorji in pravniki, tudi dober avtomehanik in dobra šivilja sta pomembna, ker vsak poklic, ki ga človek opravlja z veseljem, je dragocen. Zelo pomembno je tudi znanje tujih jezikov, ne samo angleščine, ampak tudi drugih.

Kakšna je vloga mladih v občini?

Mladi v obeh OŠ ste zelo aktivni, spremljate dogajanje v kraju, razmišljate, kaj bi želeli spremeniti. Veliko mladih je zelo aktivnih v športu, starejši pa so organizirani v Študentskem klubu Groš. Vidim, da smo mlada dinamična občina, zato jo želim posvetiti predvsem mladim. Nedolgo nazaj smo zgradili skate park, ravno sedaj pripravljamo športni park Brezje v Sončnih dvorih, zgraditi nameravamo novo nogometno igrišče, kmalu bo začel delovati brezžični internet, septembra smo dobili svoj mestni avtobus, urejamo pa tudi parke in otroška igrišča.

Kakšni so prihodnji načrti in investicije občine, poleg izgradnje prizidka k zdravstvenemu domu?

Kar se tiče OŠ, želimo na Polici zgra-

diti novo OŠ, načrtujemo tudi prizidek k OŠLA na Tovarniški cesti, ureditev sprehajalnih površin med zdravstvenim domom in hotelom Kongo in tudi kolesarsko stezo, ki naj bi jo povezali med 4 oz. 5 občinami (Ljubljana, Škofljica, Grosuplje, Dobrepolje, Ivančna Gorica).

Kaj je za vas družina?

Družina je osnovna celica vsakega posameznika, je prostor, kjer se počutiš doma, si sprejet, ti je toplo.

Ali občina Grosuplje kako posebno obeležuje leto družine?

Potrudili se bomo in bomo dali letu družine tudi svoj pečat.

Alja Anžlovar in Neža Štibernik,
OŠ Brinje Grosuplje

INTERVJU Z IZTOKOM VRHOVCEM - ZADNJI ŽLEDOLOM

Pred mesecem in pol nas je prizadela huda naravna nesreča, žledolom. Podrtih je bilo ogromno dreves in povzročene je bilo veliko škode. Veliko prostovoljnih gasilcev pa je pomagalo pri čiščenju cest in drugih delih. Kaj več o tem pa bo povedal predsednik PGD Grosuplje Iztok Vrhovc:

Že kar nekaj let ste član in predsednik PGD Grosuplje, kaj vas žene naprej, da toliko prostega časa namenjate gasilstvu?

Res je, član Prostovoljnega gasilskega društva sem od leta 1995, teče pa že sedmo leto, odkar sem prevzel krmilo vodenja osrednjega gasilskega društva v naši občini. Vesel sem, da smo uspešno društvo in da ljudje naše delo opazijo. V organizaciji, kot je naša, je res žrtvovane- ga ogromno prostega časa, odpovedovanja in prilagajanja različnim situacijam.

Naše osnovno vodilo je pomagati so-človeku in to je tisto, kar nas vse skupaj razveseljuje in nam daje motivacijo za naprej. V naših vrstah imamo veliko izkušenih starejših gasilk in gasilcev, v zadnjih letih pa se nam je pridružilo okoli 50 mladih in upam, da se bo trend naraščanja obdržal tudi v prihodnje.

Kako ste se v PGD Grosuplje organizirali ob zadnjem žledolomu?

Zadnji žledolom je bil za vse prostovoljne gasilce v Sloveniji velik zalogaj. Tudi na našem območju smo njegove posledice čutili predvsem v nekaterih naših krajevnih skupnostih, ki so bile še posebej prizadete.

V nedeljo popoldne je župan na občini sklical krizni štab skupaj s Civilno zaščito, nato pa smo se organizirali tako, da smo nemudoma uvedli neprekinjeno dežurstvo v Gasilskem centru Grosuplje, od koder smo tudi prerazporejali gasilce v kraje, kjer so pomoč potrebovali. To je bila vsekakor naravna nesreča večje razsežnosti, kjer je potrebno naloge in zadolžitve jasno in striktno delegirati.

Je bil med sanacijo ob žledolomu poškodovan kakšen gasilec? Kaj pa oprema?

Na srečo poškodovanih gasilcev na našem območju ni bilo. Oprema pa je tudi ostala nepoškodovana. Se pa je v tej akciji pokazalo, da gasilci še marsikaj potrebujemo in da moramo zaradi tega včasih tudi malo improvizirati. Res je, da je gasilska oprema zelo draga in da si vsega ne moremo privoščiti, zato moramo z našo opremo ravnati skrbno in nanjo tudi paziti. Ob takih nesrečah pa se nedvomno pokaže, kaj bi od opreme še morali imeti in na to potem opozorimo občino, gasilsko zvezo, Civilno zaščito, krajevno skupnost in druge, ki nam lahko s svojimi sredstvi pri nakupu pomagajo.

Kakšne so izkušnje PGD Grosuplje pri posredovanju ob takšni naravni nesreči?

V Grosupljem je bilo v zadnjih letih kar nekaj zahtevnih naravnih nesreč ali intervencij. Operativna enota, ki jo sestavljajo naši gasilci, je močna, saj je vseskozi v pripravljenosti. Vsaka nesreča ali intervencija je specifična in tako je bilo tudi pri zadnjem žledolomu. Da smo gasilci pripravljeni na različne situacije, moramo vseskozi opravljati različna šolanja, se udeleževati raznih predavanj, tečajev in opraviti določene specialnosti, kot temu pravimo v gasilstvu. Poleg tega pa moramo biti tudi v dobri psihofizični kondiciji. Tako da izkušenj imamo kar nekaj, se pa ob vsakem posredovanju naučimo nekaj novega, kar tudi proučimo in analiziramo.

Kako sodelujete z ostalimi društvi po Sloveniji, si medsebojno pomagate?

Z ostalimi društvi v Sloveniji, če je seveda potrebno, dobro sodelujemo. Imamo kar nekaj tako imenovanih prijateljskih društev, s katerimi se preko leta tudi obiskujemo. Kar pa se tiče medsebojne pomoči, pa seveda ob večjih nesrečah pomagamo drug drugemu vsi. Skoraj vsako leto pomagamo pri požarih na Krasu, saj

so to intervencije večjih razsežnosti, kjer se društva po celi Sloveniji organiziramo in pridemo na pomoč.

Glede na to, da tovrstne nesreče niso pogoste, me zanima, s kakšnimi ovirami in težavami ste se gasilci ob nesreči ukvarjali? Je bilo veliko težav?

Gasilci vedno naletimo tudi na težave. Kot sem že omenil, je velikokrat težava pomanjkanje tehnične opreme, na kar vsakič znova opozarjamo. Posebnih težav v zadnjih letih nismo imeli, je pa res, da moramo gasilci prijeti za vsako delo in nič nas ne bi smelo presenetiti.

Kako bi ocenili posredovanje gasilcev ob zadnjem žledolomu?

Posredovanje gasilcev ob zadnjem žledolomu je bilo zelo usklajeno, profesionalno in lahko rečem brezhibno. Tukaj moram poudariti, da so v naši občini sodelovala vsa društva naše Gasilske zveze, torej 18 društev. Dobro je bilo tudi sodelovanje s Civilno zaščito in Občino Grosuplje, ki je teklo zelo usklajeno. Poudariti moram, da ob takih velikih nesrečah v naši občini sodeluje preko 200 operativnih gasilcev in verjamem, da bo tudi v prihodnje tako. Naša skrb je v tem, da pridemo na pomoč in pomagamo svojim bližnjim, ko nas potrebujejo.

Neža Brlan,

OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

O USPEHIH GLEDALIŠČA HIŠKA IN HIŠA

Intervju

Irena Žerdin se z gledališčem ukvarja že od malih nog. Dandanes svoje znanje prenaša mladim. Je mentorica gledališkima skupinama Hiška in Hiša. Obe sta zelo navdušeni nad gledališko dejavnostjo in se redno uvrščata na seznam najboljših gledaliških skupin in prejemata nagrade tako na državnem kot evropskem nivoju. O teh uspehih je za ta intervju spregovorila njihova mentorica.

Koliko časa ste že mentorica gledališkima skupinama Hiška in Hiša?

Kot mentorica in režiserka sem se z gledališčem začela ukvarjati leta 2001. Prve dve leti smo se imenovali Zvezdice, kasneje pa smo se preimenovali v Hiško. Skupina sedaj obstaja osem let. Sestavljajo jo otroci prve in druge triade. Predstave, ki jih igrajo, so namenjene vrtcem in prvi triadi osnovne šole. To so večinoma pravljice. V šolskem letu 2006/2007 smo prvič sodelovali tudi s KD Teater Grosuplje. Ker so učenci tudi po končani drugi tiradi hoteli nadaljevati z gledališko dejavnostjo, smo leta 2010 ustanovili gledališko skupino Hiša. Ti učenci se osredotočajo bolj na mladinske predstave.

Zakaj ste se poleg poučevanja na razredni stopnji lotili še gledališča?

S samim amaterskim gledališčem se ukvarjam že od otroštva. Igrala sem v osnovnošolski gledališki skupini. V srednji šoli in tudi na faksu sem bila članica gledališke skupine Boldrik II. Igrali smo večinoma ruske avtorje. Naš režiser je bil Goran Gluvič. Po vseh teh izkušnjah sem želela svoje znanje posredovati mladim.

Kakšni so otroci, ki jih vodite na gledališki dejavnosti?

Z otroki se dobivamo enkrat tedensko. Dramski krožek je prostovoljna dejavnost, zato na vaje hodijo le otroci, ki uživajo v gledališču. Včasih se kakšen posameznik ne nauči besedila in s tem pokoplje celotno ekipo. Odvisni so drug od drugega. Gledališče ni le recitacija. So dnevi, ko pridejo iz šole utrujeni in raztreseni. Ko to začutim, prilagodim tempo, temo in vsebino vaj. Te so sestavljene iz ogrevanja telesa, dihalnih vaj, vaj za govor (dikcijo), jasne izreke in obvladovanja prostora. Vse vaje se odvijajo preko iger, da so otrokom bližje.

Katerim predstavam ste že bili mentorica?

Hiška deluje že osem let. V tem času je skupina prve in druge tirade uprizorila naslednje predstave: Žogica nogica (2004/05), Medvedek Pu (2005/06), Hop v pravljico (2006/07), Sneguljčica in sedem palčic (2007/08), Zvezdica Zaspanka (2008/09), Pekarna Mišmaš (2009/10),

Peter Pan (2010/11), Pika Nogavička (2011/12), Sneguljčica (2012/13). Gledališka skupina Hiša na gledališkem odru nastopa le šest let. Odigrali so naslednje predstave: Pr'jatlce (2008/09), Izza šolskih klopi (2009/10), Osnovnošolski dogodki in odmevi (2010/11), Poskočni federčki (2011/12), Družine si ne moreš izbrati sam (2012/13).

Ste z gledališko skupino Hiška prejeli kakšna priznanja, diplome, nagrade?

Z gledališčem Hiška se redno udeležujemo državnih srečanj otroških gledaliških skupin. Že šesto leto zapored smo bili izbrani med dvanajst najboljših otroških gledaliških skupin iz cele Slovenije in prejeli zlato plaketo v organizaciji JSKD. Že štiri leta zapored se udeležujemo Otroškega festivala gledaliških sanj v organizaciji Pionirskega doma Ljubljana. V šolskem letu 2012/13 smo bili nominirani za najboljšo predstavo prve in druge triade za Sneguljčico, a smo pristali na drugem mestu. Leto poprej smo prejeli kipec Sanjko za najboljšo predstavo prve in druge triade osnovne šole za predstavo Pika Nogavička. Brina Predalič je prejela nagrado kot mlada perspektivna igralka za vlogo Pike Nogavičke. S predstavo Pekarna Mišmaš smo bili prav tako zelo uspešni. Prejeli smo dve nominaciji, in sicer za najboljšo predstavo in za najboljšo sceno in kostume. Pri obeh smo pristali na tretjem mestu. Lea Gostinčar je prejela nagrado za mlado perspektivno igralko, za vlogo Jedrt.

Kaj pa starejši člani skupine Hiša?

Gledališče Hiša je bilo pri prejemanju priznanj bolj skromno. Lansko leto so se

s predstavo Družine si ne moreš izbrati sam prvič uvrstili med dvanajst najboljših na državnem srečanju v organizaciji JSKD. Na festivalu Otroških gledaliških sanj so v šolskem letu 2012/2013 prejeli nagrado za najboljšo avtorsko predstavo.

Ste dosegli tudi kakšna priznanja na evropskem ali celo svetovnem nivoju?

Kot prvi Slovenci smo se udeležili mednarodnega gledališkega tabora, ki se je tega leta (2011) odvijal v Belgiji. Kampa

se je udeležilo 13 držav (Avstrija, Rusija, Finska, Slovenija, Belgija, Nemčija, Izrael, Latvija, Anglija, Hrvaška, Francija, Turčija in Estonija), iz vsake države štirje fantje in štiri punce. Bivali smo v kraju Kasterlee, v velikem parku de Hoge Rieken. Vsak dan smo imeli dve delavnici, eno zjutraj in eno popoldne. Tam so bili otroci iz različnih držav. Skupaj s svojimi mentorji so dva tedna ustvarjali predstavo, ki so jo na koncu uprizorili dvakrat, prvič pred starši, drugič pa na zaključni prireditvi. Dva dni smo porabili za izlete. Odšli smo v Bruselj in Antwerpen. V teh dveh tednih so se otroci zelo veliko naučili, tako na gledališkem področju, kot z izpopolnjevanjem angleščine.

Kaj je vaš recept za takšne uspehe malih ustvarjalcev?

Samo želja po uspehu ni dovolj. Potrebna sta trdo delo in vztrajnost. Včasih tudi odrekanja. Vsekakor pa je potrebna lju-

bezen do gledališča. Ne smeš se bati biti drugačen.

Kakšno presenečenje nam pripravljate za letošnje leto?

S Hiško smo imeli 14. decembra premiero Alice v čudežni deželi. Do sedaj smo imeli že enajst ponovitev. 13. marca pa so svojo premiero odigrali tudi člani gledališča Hiša. Naslov letošnje predstave je (Pre)Vzgoja. Gre za komedijo o problemih, s katero želimo razmisliti, da današnja družba želi odstraniti ali prevzgojiti vse drugačne oz. takšne, ki odstopajo od povprečja. Začutiti je tudi stalen nadzor današnje družbe nad vsem. Če nas boste prišli gledat, boste spoznali, da tudi če vodstvo pade, sistem ostaja enak.

Lea Gostinčar,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

ELEKTRONSKA KNJIGA

Prve elektronske knjige so se pojavile v Ameriki pred dobrima dvema desetletjema. Tam razvoj poteka hitro po ekonomski in tehnični plati. V Sloveniji se trudimo iti po njihovih stopinjah. Pogovarjal sem se z bibliotekarko Andrejo Selišnik.

Kaj je elektronska knjiga, ste jo že imeli v rokah?

Elektronska (digitalna) knjiga je knjižna publikacija v digitalni obliki. Torej knjiga bralcem ni fizično dostopna, temveč si jo lahko preberejo na eni od elektronskih naprav.

Seveda sem take vrste knjigo že imela v rokah. Prebrala sem že nekaj izvodov na e-čitalniku.

Kdaj so se pojavile prve elektronske knjige?

Prve elektronske knjige so se pojavile leta 1990. Takrat jih je bilo mogoče brati le na namenskih napravah, bralnikih elektronskih knjig.

Tehnologija elektronskih knjig pa napreduje iz dneva v dan in danes je mogoče e-knjige brati že na mnogih elektronskih medijih.

Menite, da Slovenija sledi dogajanju v razvoju elektronskih knjig?

Trudimo se po najboljših močeh, vendar v Sloveniji naletimo na kar nekaj manjših težav. Na primer na premajhen trg in zadnje čase tudi na manjšo kupno moč prebivalcev. Strošek za eno elektronsko knjigo pa je fiksni. Kljub vsemu pa se za elektronske knjige odloča vse več nadebudnežev iz vseh starostnih skupin.

Kako deluje sistem Biblos?

Sistem izposoje poteka takole: Najprej moramo imeti elektronsko napravo, na katero želimo naložiti knjigo. Na napravo naložimo sistem Biblos in Adobe ID.

Nato pobrskamo po programu Biblos in poiščemo željeno knjigo. Knjigo moramo izbrati, nato pa izbrati še knjižnico in vnesti člansko številko. Knjigo si lahko izposodimo ali jo kupimo. Izposoja traja 14 dni.

Od julija 2013 (takrat je bil sistem Biblos vzpostavljen za uporabo) je bilo do novega leta izposojenih 621 knjig. Od novega leta naprej pa že skoraj 200. To pomeni da zanimanje za elektronske knjige počasi, a nezadržno narašča.

Na katerih elektronskih napravah je mogoče elektronsko knjigo brati?

Na pametnem telefonu, tablici, napravah za branje elektronskih knjig ali e-bralnikih in tudi na računalniku. Seveda pa moramo imeti naložen program, ki tako branje omogoča.

Katere knjige pa so vam osebno ljubše, elektronske ali tiskane?

Jaz sem bolj stare šole, torej imam rajši tiskane knjige. Res pa je, da imajo elektronske kar nekaj prednosti, kot na primer lažji transport, več knjig imamo lahko na eni napravi, lahko si knjigo izposodimo kar od doma in jo beremo kjerkoli. Prednosti je veliko, ampak meni je vseeno ljubši stik s tiskano knjigo.

Hvala za čas, ki ste ga namenili našim bralcem.

Samo Nose,
Podružnična šola Šmarje – Sap

POGOVOR Z RAVNATELJEM GLASBENE ŠOLE GROSUPLJE DEANOM TELIČEM ZAVAŠNIKOM

Ana Škufca in Pija Trontelj sva v torek, 8. aprila 2014, intervjuvali ravnatelja Glasbene šole Grosuplje g. Deana T. Zavašnika. Gospod ravnatelj je bil zelo prijazen in naju je z veseljem sprejel. Spraševali sva ga o njegovi mladosti, učencih in zgodovini šole

Kaj ste si želeli biti po poklicu v otroštvu?

Nisem imel posebne želje, nato sem si želel biti učitelj 1.-4. razreda, potem pa me je pot ponesla v glasbene vode.

Ali igrate kakšen inštrument?

Kateri? Zakaj?

Da, igram harmoniko, ker so mi tako predlagali v glasbeni šoli, ko sem bil še otrok.

Kateri inštrument vam je najbolj všeč? Zakaj?

Najbolj sta mi všeč violina in klavir, zato, ker zelo lepo zvenita.

So otroci v glasbeni šoli pridni?

Ja, nekateri bolj, nekateri manj.

Zakaj vam ta poklic ni oz. je všeč?

Včasih mi je, včasih pa ne, ker je veliko dela z občino, starši, učenci in učitelji.

Kako je zdaj drugače kot prej?

Nič bistvenega, samo kvaliteta učenja.

Kje ste začeli z glasbeno kariero?

Domoznanstvo je raziskovanje domovine.

Katere inštrumente raje igrajo dečki in katere deklice?

Dečki najraje igrajo kitaro, harmoniko, pihala in trobila. Deklice pa večkrat klavir, flavto, violino in violončelo.

Kako ste začeli z glasbeno kariero?

10 let na glasbeni šoli, nato sem opravil srednjo glasbeno šolo, potem pa še akademijo.

Kdaj ste postali ravnatelj šole?

Leta 2006.

Ali imate kakšne težave?

Nič posebnega, razen tega, da imamo premajhne prostore.

Med tem ko sva ga spraševali, smo se prav zabavali. Po končanem intervjuju je gospod ravnatelj tudi naju spraševal o tem, kaj počneva in o načrtih za najino prihodnost.

Ana Škufca

OD MOKE DO KRUHA – PEKARNA GROSUPLJE

Ko se vsako jutro peljem mimo Pekarne Grosuplje, me premami vonj po sveže pečenih pekovskih izdelkih. Premami tudi vas? Če vas, bo sledeči članek za vas prav zanimiv. Pogovarjala sem se z direktorjem Miranom Hribarjem in mu postavila nekaj vprašanj o pekarni in peki kruha.

Na kratko predstavite Pekarno Grosuplje!

Mercator Pekarna Grosuplje je največja pekarna na enem mestu v Sloveniji. Dnevno spečemo več kot 50 ton izdelkov. V pekarni so trenutno zaposleni 203 delavci. Večina delavcev prihaja iz lokalnega okolja, to je iz občin Grosuplje, Ivančna Gorica in Dobropolje. Pekarna ima 63-letno tradicijo. Po zadnjih tržnih raziskavah smo najbolj prepoznavna pekarna v Sloveniji. Naše izdelke prodajamo v Mercatorjevih trgovinah, tako da se kruh in pekovski izdelki vsak dan dostavljajo praktično po vsej Sloveniji, v vsak kraj, kjer je Mercatorjeva trgovina. 10 % proizvodnje pa izvozimo v sosednjo Hrvaško..

Katere izdelke pečete v vaši pekarni?

V pekarni pečemo 150 različni izdelkov. Zelo ponosni smo na naše hlebce brez dodanih aditivov, ki jih je kar 12: Krjavelj,

Malnar, Sosed, Korošec, Dolenc, Matavž, domači ajdov kruh, domači koruzni kruh, ovseni hlebček, polnozrnat kruh, pirin polnozrnat kruh, pisana korenina. Pečemo tudi mnogo različnih vrst pekovskega peciva. Že več kot 40 % naše proizvodnje se dopeče na prodajnih mestih – v trgovinah Mercator. Pekarna deluje 24 ur na dan. V nočnem času pečemo sveže pečene izdelke, čez dan pa pripravljamo predvsem izdelke za dopeko.

Ali pečete kakšno posebno vrsto kruha/peciva, ki je ne peče nobena druga pekarna v Sloveniji?

Imamo kar nekaj vrst kruha, ki so drugačni od konkurence. Posebej bi izpostavil domači koruzni kruh, ki vsebuje največji delež koruzne moke na trgu. Prav tako poseben je tudi domači ajdov kruh. Večini našega kruha dodajamo naravno kislo testo (droži), ki omogoča, da je kruh dalj časa svež, se ne drobi in mu daje posebno poln okus.

Se navade Slovencev pri nakupu kruha kaj razlikujejo?

Da, navade Slovencev pri nakupu kruha se razlikujejo, predvsem po regijah. Na Primorskem imajo potrošniki najrajši bel kruh, na Štajerskem in na Koroškem jim je bolj blizu temnejši kruh, predvsem ržen, v osrednji Sloveniji pa se prodajajo vse vrste kruha. Pečemo tudi kruh, pri katerih mešamo različne moke in s tem se razlikujemo od drugih svetovnih pekarn - lahko potrdim, da slovenske pekarnice ponujamo veliko vrst kruha, ki je zelo kvaliteten, zato imamo prebivalci Slovenije eno izmed najboljših ponudb kruha na svetu.

Kako poteka delovni dan peka (v koliko izmenah delajo, kaj delajo, kdaj imajo malico ...)?

Peki pri nas delajo v treh izmenah, saj naša pekarna obratuje 24 ur. Znotraj proizvodnje razlikujemo več »podpoklicev« (pek je nekakšen splošni izraz), in sicer: mešalec – ta pripravi testo, oblikovalec – oblikuje testo v hlebčke, rogljiče ipd., predpečnik – upravlja pečenje kruha in speče kruh, zadnji so še komisionarji/skladiščniki – pripravijo kruh in ga razdelijo po posameznih košarah za odvoz v trgovine. Delavnik poteka različno; naprej pridejo na delo mešalci, čez kako uro oblikovalci, nato predpečniki in nazadnje skladiščniki. Pri nas ni določenih začetkov in koncev delovnega časa, ampak delavci prihajajo in odhajajo glede na potrebe delovnega procesa. Med delom ni določene ure za malico, ampak zaposleni

malicajo takrat, ko delovni proces dopušča. Takrat delavci jedo v svoji jedilnici, lahko pa pojedjo kruha in peciva, kolikor ga želijo.

Velikokrat na raznih prireditvah in tekmah vidimo, da je Pekarna Grosuplje sponzor raznim društvom, klubom... Kdaj in zakaj ste začeli s sponzorstvom?

Večina zaposlenih prihaja iz naše okolice, Mercator Pekarna Grosuplje pa je družbeno odgovorno podjetje, ki vrača okolju tudi na ta način, da sponzorira različna društva, klube in prireditve, tako z našimi izdelki kot finančnimi sredstvi. Povezava z lokalnim okoljem je bila že od samih začetkov pekarnice pred skoraj 63 leti, tako je Pekarna Grosuplje ves ta čas del sredstev namenjala tudi za sponzorstva in donacije.

Katere klube, ustanove in prireditve sponzorirate?

Težko bi vse naštel, ker je to praktično vsak večji dogodek v Grosupljem. Stalno sponzoriramo naslednje klube in ustanove: ZKD Grosuplje, Rokometni klub Grosuplje, Košarkarski klub Grosuplje, Odbojkarški klub Flip flop Grosuplje, Balinarski klub Grosuplje ter Kolesarsko društvo Grosuplje. Občasno pa pomagamo vsem društvom in klubom v občini ter predvsem z našimi izdelki podpremo veliko različnih dogodkov.

Namenite veliko sredstev sponzoriranju. Koliko je to letno?

Letno kot sponzorji razdelimo okoli 13.000 kg kruha in pekovskega peciva, poleg tega pa še nekaj društev denarno podpiramo. Za sponzoriranje v denarju in izdelkih smo v lanskem letu namenili dobrih 40.000 EUR.

Bi še kaj dodali?

Rad bi dodal, da smo v naši pekarni še posebej ponosni na svoje zaposlene. Zaradi žlahtnosti kruha, ki je vedno bil in je še danes več kot samo izdelek, zaposleni pri nas delamo stvari s posebnim odnosom in zavzetostjo. Dolgoletna uspešna pot Pekarne Grosuplje nas povezuje v kolektiv, ki ceni dosedanje rezultate in verjame v uspešno delo tudi naprej.

Hvala, da ste si vzeli čas in hvala za vaše odgovore.

Klara Jamnik,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

GLEDALIŠKA SKUPINA – FABULA EST

Pogovarjali smo se z Betko Jamnik, vodjo in mentorico mlade gledališke skupine FABULA EST, ki je s svojim delovanjem in ustvarjanjem pričela pred dobrimi tremi leti. Njene članke družijo ljubezen do gledališke igre, ustvarjanja in druženja. Betka Jamnik nam je zaupala nekaj podrobnosti o gledališki skupini in njenih članih.

Kdaj je bila gledališka skupina ustanovljena?

Gledališka skupina Fabula est je začela z gledališkim ustvarjanjem oktobra 2011.

Kako se je porodila ideja za ustanovitev gledališke skupine in kako se je vse skupaj začelo?

Ideja se je porodila že nekaj let nazaj. A je ostalo samo pri vprašanju: Kaj, ko bi se spet dobili in kaj igrali. Vsi so namreč že igrali v šolski gledališki skupini, katere mentorica sem bila. Ampak nam tega nekako ni uspelo uresničiti.

Prvič sem jih zbrala skupaj za prav posebno prireditev ob 500. obletnici Trubarjevega rojstva, ki smo jo izpeljali tako dobro, da smo si rekli: »No, jeseni pa res začnemo.« Minilo je še nekaj jeseni, ko me je Tina, ena izmed članic, poklicala in vprašala, če organizira prvo srečanje. In tako se je začelo.

Kdo so člani gledališke skupine in koliko aktivnih članov ima?

V skupini je trenutno osem aktivnih članov od 19 do 25 let, trije so nas zaradi študijskih obveznosti zapustili. Vsi so, kot sem že rekla, igrali tudi v šolski gledališki skupini. V skupini sodelujejo Rok, Žiga, Staš, Katarina, Nina, Tina, Katja in Maša..

Kje potekajo vaje?

Vaje imamo v Družbenem domu v Šmarju – Sapu. .

S kom sodelujete?

Zaenkrat ne sodelujemo z nikomer, delamo sicer v okviru KD Šmarje - Sap. .

S kakšnimi projekti se ukvarjate oziroma kakšne gledališke predstave ustvarjate??

Zaenkrat je naš edini projekt ustvarjanje gledaliških iger, čeprav se bomo morda

lotili še česa drugega, če bo kakšna priložnost, seveda. Naše igre so težke, tako za gledalce kot za igralce.

Lotevamo se tem, o katerih noče nihče govoriti. Ne igramo komedij, čeprav bi morali v teh časih ljudi razveseljevati, tako pa publiki ponujamo drame človeškega duha, ki se odvijajo okoli nas, a jih nočemo videti. Na trenutke so igre morda šokantne, ampak tudi življenje nas včasih šokira.

Kaj je glavno vodilo gledališke skupine pri ustvarjanju gledaliških predstav?

Predvsem neizmerno uživanje v iskanju novih, drugačnih, izvirnih uprizoritev; poglobljanje v psiho igralskih likov .

Kaj članom gledališke skupine pomeni sodelovanje v takšni skupini?

Mislim, da jih družijo ljubezen do igranja, zabavno druženje, saj se na vajah tudi zelo zabavajmo, oder, čeprav tako star in škripajoč, kot je šmarski, jim nudi možnost, da se sprostijo, pozabijo na vsakdan in so lahko za en kratek trenutek nekdo drug. Enostavno te oder zastrupi.

Kdo lahko postane član vaše skupine?

Vsak, ki ga navdušuje vse to, kar sem povedala pri predhodnem vprašanju..

Ali mora imeti določene izkušnje z igranjem?

Joj, na to vprašanje pa ne znam odgovoriti. Do sedaj so prišli v skupino sami taki, ki so imeli izkušnje ... hm, morda pa je dovolj samo želja in veselje do igranja. Vsekakor ne bi nobenega zavrnili, saj ni dobra gledališka predstava edini cilj našega ustvarjanja.

Katere gledališke predstave ste že uprizorili?

Do sedaj smo uprizorili tri predstave: E. Flisar: Kaj pa Leonardo; D. Potočnjak: Za naše mlade dame, za nami pa je tudi premiera gledališke igre Hodnik M. Zupančiča.

Kje vas je mogoče videti v prihajajočih mesecih?

Igrali bomo v domačem kraju, morda v Grosupljem, dogovarjamo pa se še za kakšno predstavo v Ivančni Gorici. Glede tematike naših iger nismo primerni za vaše odre, zato na žalost bolj malo nastopamo. To je tudi naš edini velik problem.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost?

Pogovarjamo se o tem, da si bomo za naslednje leto izbrali dramski tekst, ki ne bo tako zahteven in bolj primeren za gostovanje. Želimo si polno dvorano obiskovalcev vsaj v domačem kraju, saj bi s tem Šmarčani podprli naše delo, ampak žal se nam ta želja ne uresniči. To nas žalosti, res žalosti, ampak ne obupamo. Seveda pa bi radi našli kakšno čarobno paličico, s katero bi si pričarali sredstva za obnovo šmarskega starega odra, ki je še komaj primeren za igranje.

Kar zavidamo skupinam, ki lahko delajo na primernih odrih z ustrezno in raznoliko tehniko ... in prav zaradi tega sem ponosna na vsako gledališko predstavo, ker vem, kako je nastala in koliko energije je vloženo. Čisto na koncu naj povem, da sem po vsaki premieri tako zelo vesela, da sem del ene take super gledališke družine, ki me vedno znova preseneti in napolni z eno posebno srečo.

Hvala za pogovor.

Kristina Kek,
OŠ Brinje Grosuplje

POGOVOR S SIMONO ZORC RAMOVŠ

Intervju

Simona Zorc Ramovš je izkušena igralka, mentorica in vodja strokovne službe Zveze kulturnih društev Grosuplje. S prvovrstno igralko sem se pogovoril o tem, kako je postala igralka in o 40-letnici ZKD Grosuplje.

Katera je bila vaša prva dramska vloga?

V petem razredu osnovne šole, ko sem igrala lisico.

Koliko časa že sodelujete z Zvezo kulturnih društev Grosuplje?

Že od prvega letnika srednje šole sem aktivna članica ZKD Grosuplje. Sprva kot igralka, kjer sem dobila Severjevo nagrado za sodelovanje v ljubiteljskemu gledališču Boldrik II. Odsotna sem bila samo od 1993. do 1996. leta, ko sem opravljala študij v Moskvi, pa še takrat sem med počitnicami vodila delavnice v okviru ZKD Grosuplje. Po vrnitvi v Slovenijo, septembra leta 1996, sem se začela intenzivno ukvarjati z mentorstvom.

Kako se spominjate šolanja v Moskvi?

To so najlepši spomini. Država, ki je ne bom nikoli pozabila, z izjemno kulturno tradicijo in vrhunsko šolo umetnosti, ki mi je veliko dala.

Katere vloge, ki ste jih odigrali, odkar se ukvarjate s gledališčem, so vam najbolj ostale v spominu?

Težko rečem..., najbolje je omeniti tri vloge, saj sem v vsakih od njih po mojem doživela največ, kar igralec lahko doživi – prestopi meje časa sedanjosti v čas gledališke večnosti predstave, ki jo uprizarja. To nastane, ko publika skupaj z igralcem čuti popolnoma isto. Prvi primer je vloga gospe Smith v predstavi Plešasta pevka, in drugi vloga profesorja v predstavi Učna ura. Zadnji primer bi bila avtorska predstava na prostem Ptica v zenici sonca, kjer sem odigrala vlogo druida.

Morda velja še omeniti, da sem isto občutila še, ko sem recitirala Prešernovega Povodnega moža v Ljubljani pred slavi, ki so me po koncu recitacije pohvalili, češ da so v živo slišali vsa sredstva, ki jih je Prešeren porabil zato, da bi bila vloga Urške in povodnega moža dramatične. To so vloge, ki so me zaznamovale za celo življenje.

Nam zaupate, kaj nam boste pripravili ob 40. obletnici ZKD Grosuplje?

No, dva zelo pomembna projekta sta že za nami. Prvi je izdaja zbornika *iZobražujemo*, obliKujemo, zDružujemo Grosuplje,

prvi zapis, ki poskuša zajeti zgodovinski vidik razvoja ljubiteljske kulturne dejavnosti, organiziranost ZKD Grosuplje in pokaže sedanjí način delovanja vseh skupin društev z vsemi uspehi in mednarodnimi gostovanji v zadnjih osmih letih. Drugi velik projekt je bil koncert ob kulturnem prazniku, ki smo ga naslovili s *40 zimzelenih*, na katerem so se predstavili skoraj vsi pevski zbori, folklorne in gledališke skupine in Big band Grosuplje, ki so se predstavili z manjšimi koncerti.

S prireditvijo smo dosegli zelo lep rezultat, in sicer 1100 obiskovalcev v športni dvorani Brinje, ki so potrdili vedrost in pomembnost žive kulturne dejavnosti, ki bogati naše mlado mesto. Publika je bila navdušena nad organizacijo, zelo dragoceno pa je, da je bil med pomembnimi gosti tudi župan občine Grosuplje, dr. Peter Verlič, ki je z dobrim govorom prispeval k dobremu vzdušju na koncertu. Zaključna prireditev ob 40-letnici ZKD Grosuplje bo predvidoma tretjo soboto v septembru v sedaj že znani prireditvi: *Grosuplje v jeseni*.

Jure Srdinšek,
OŠ LA Grosuplje

KRUH ŠE NIKOLI NI BIL TAKO BLIZU!

Kdo od vas ne pozna legendarnih hlebcev Malnarja, Krjavlja in Soseda...?

To so seveda eni izmed najboljših izdelkov Pekarne Grosuplje.

A pot od pekarnice do vaših ust je vse prej kot lahka. Ko vi še trdno spite, so peki in dostavljalci že na nogah. Ko se zbudite, pa vas pričaka dišeč in nadvse omamen vonj po svežem kruhu, ki je ravno kar prišel v trgovino.

Ali ste se že kdaj vprašali, kako kruh pripe iz pekarnice v trgovino? Seveda se razdovednosti nisva mogla upreti.

V skoraj vseh slovenskih krajih vsak dan zjutraj zavohajo sveže izdelke Pekarne Grosuplje. Za to so zaslužni dostavljalci, katerih načelo je: čas je zlato. Za opravljanje tega dela so potrebne dolgoletne izkušnje, dober sistem in usklajen urnik.

Začetniki so na menjavah, ker s tem spoznavajo nove linije, bolj izkušeni pa imajo dodeljene že stalne relacije.

Dostavljalci v enem letu prevozijo nekaj manj kot 4 milijone kilometrov, zato da se lahko skoraj povsod v Sloveniji ljudje zbudijo z vonjem svežega kruha. Odločila sva se, da bova spremljala pot enega izmed dostavljalcev in po resnici poveda-

no, sva se zgrozila, da morava vstati že ob 2. uri ponoči. Z rahlo zamudo sva se končno srečala z dostavljalcem Ivanom Groznikom, ki nama je razložil, kako težka, a zanimiva je ta služba. Prevozniki na svoji vsakdanji poti naletijo na različne, tudi smešne pripetljaje. Vendar po Ivanovih besedah se večina dela naredi ponoči, ko je največji užitek, saj je cesta brez prometa.

Začetki so bili težki, polni odrekanih in kar je bilo najtežje: popolna sprememba vsakdana in celotnega življenja. Popoldan si krajšajo z različnimi hobiji (kolesarjenje ...). Nočno življenje pa vpliva na posameznikovo zdravje in razmišljanje.

Naročila nikoli niso enaka. Stranke namreč prilagajajo dnevno naročilo kruha glede na povpraševanje za vsak dan in praznike posebej, zato je še posebej pomemben pravilen sistem raztovarjanja.

Med vožnjo sva izvedela nekaj informacij o nesrečah in Pekarni Grosuplje na splošno. Vsak prevoznik ima svoj sistem dostave in zlaganja košar ali vozičkov kruha ter zaporedje trgovin, ki jih obišče v najkrajšem možnem času. Za trgovine,

ki jih obišče v zgodnjih urah, uporablja ključ, pri tistih kasneje pa ga pričaka trgovka.

Odnosi med strankami (prodajalkami) in vozniki je zelo sproščen, prijateljski, ko pa je potrebno, tudi uraden. Stranke poznajo težak delavnik, zato dostavljalce razvedrijo s skodelico kave, med potjo pa je njihov najboljši prijatelj radio. Tudi nama so z veseljem postregli s čokoladnimi žepki in omamnimi rogljčki.

Vsi smo ljudje, zato nič čudnega, da se tudi pri tem poklicu dogajajo nesporazumi, napake, na podlagi katerih se najbolje učiš. Pri tovrstnih napakah si vozniki pomagajo s prevzemi pošiljk in takojšnjim poročanjem nadrejenim.

Kot je rekel nemški fizik Albert Einstein: *"Hudič je svoje prekletstvo priklical na vse, kar nam je v življenju v užitek: ali trpimo, ko smo bolni, ali trpimo v duši ali pa trpimo, ko se zredimo."* Od kruha iz Pekarne Grosuplje se je vredno zrediti, čeprav potem trpiš

Matic Potočnik in Jan Jerovšek,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

ODVETNIŠKA DRUŽBA ČEFERIN

Odvetniška družba Čeferin obstaja od leta 2003 in je naslednica Odvetniške pisarne Čeferin, ki je nastala 1. 1. 1967 v Trebnjem, potem pa se preselila v Grosuplje.

Ustanovitelj odvetniške pisarne dr. Peter

Čeferin je trenutno odvetnik z najdaljšim poklicnim stažem v Sloveniji. Povedal mi je, da je bilo včasih odvetništvo lažje kot danes, ker je bilo manj zakonov in en odvetnik je lahko svetoval na več pravnih področjih, danes pa je to nemogoče, ker se mora odvetnik specializirati, in tako Odvetniška družba Čeferin pokriva civilno pravo, kazensko pravo, gospodarsko pravo, ustavno pravo in mednarodno pravo. Pri Odvetniški družbi Čeferin je sedaj zaposlenih 40 odvetnikov, in je nemogoče prešteti, koliko obravnav letno imajo. Dr. Peter Čeferin je imel v svoji karieri

najmanj 40.000 strank, in ima 52 let delovne dobe, od tega je že 46 let odvetnik in je še vedno v delovnem razmerju.

Povedal pa je tudi, da so v družini že dolgo in še dolgo bodo odvetniki. Odvetnik/pravnik je bil njegov stari oče, njegov oče, njegova sestra, oba njegova sina, in trenutno sta na pravni fakulteti tudi njegovi vnukinji. Nasploh je Odvetniška družba Čeferin del mesta in upamo, da še dolgo bo.

Andraž Železnikar,
Podružnična šola Šmarje - Sap

KMETIJA – KAJ JE TO?!

Anketa

Koliko učencev še živi na kmetiji? Se jim zdijo kmečka opravila privlačna? Ker se mladi vse manj zavedajo pomena kmetije, sem izvedla anketo. Želela sem preveriti, kako bi se mladi odzvali na življenje na kmetiji in kaj bi tam počeli.

Anketirala sem 91 učencev naše šole, in sicer od 6. do 9. razreda. Oddelke sem izbrala naključno, vsi anketiranci pa so stari med 11 in 15 let. Anketa je bila izvedena septembra 2013.

Učencem sem zastavila 6 vprašanj:

Ali si že kdaj pomagal/-a na kmetiji?

Ugotovila sem, da malo več kot 50 % učencev sploh nima izkušenj z delom na kmetiji, 4 anketiranci živijo na kmetiji, ostali pa so že okusili kmečko delo.

Kaj meniš o življenju na kmetiji?

Približno polovici učencev se to zdi za-

nimivo oziroma še kar zanimivo, malo manj kot polovici anketirancev pa se to zdi dolgočasno.

Ali bi se med poletnimi počitnicami udeležil/-a vikenda na kmetiji.

Ena tretjina sodelujočih v anketi so odgovorili z DA oziroma MOGOČE. Učenci, ki se tega ne bi udeležili, niso odgovarjali na naslednja tri vprašanja.

Za koliko dni bi se udeležil takega izleta?

Malo manj kot polovica vprašanih (47 %) bi šlo na kmetijo za čez vikend, torej za tri dni. 14 anketiranih bi preživel na kmetiji en dan, kar 18 pa bi se odpravili tja za en teden.

Bi jedel/jedla na kmetiji samo domačo hrano?

30 učencev bi se popolnoma vživeli v kmečko vlogo, 31 vprašanih pa se ne bi

moglo v celoti odreči hrani, ki jo jedo vsak dan.

Kaj bi počel/-a na kmetiji?

V skoraj enaki meri so se odločali za šest najpogostejših odgovorov. Ti so bili: kmečke igre, spanje na seniku, izleti/pohodi v okolico, šotorjenje, ogled okoliških znamenitosti in samostojna priprava obrokov.

Predvidevala sem, da imajo učenci raje življenje v mestu. Moja predvidevanja niso bila popolnoma pravilna, saj bi približno polovica anketirancev odšla na podeželje za nekaj dni. Bila sem pozitivno presenečena in me izjemno veseli, da mladi še niso popolnoma zavrgli možnosti za življenje na kmetiji.

Kaja Štrubelj,
OŠ Brinje

ŠOLSTVO STARIH STARŠEV

Pogovorili smo se z našimi najdražjimi babicami ter dedki o njihovih mlado-stniških šolskih problemih, dogodivščinah in obšolskem življenju. Veliko so imeli povedati tudi o razlikah med današnjim in nekdanjim šolskim sistemom in seveda o šoli.

Naši sogovorniki so nam za začetek povedali, da je bilo njihovo šolanje težje od našega zaradi strožje discipline ter da so bili učitelji v tistih časih še profesorji, tovariši precej strožji od dandanašnjih. Omenjena je bila tudi vojna, ki je prizadela veliko slovenskih vasi, v katerih so bile uničene mnoge šole. Posledično je pouk potekal po besedah govorcev na kmetijah, v cerkvi ter celo v gasilskih domovih. Tudi šmarska šola je bila med 2. svetovno vojno porušena, tako da so po vojni leta 1954 morali postaviti novo. Večina ljudi je v vaseh v tistih časih imela kmetijo, zato so otroci morali pomagati pri domačih opravilih in včasih zato ni bilo časa za šolske naloge ter učenje. Vsi so se spomnili vsaj enega učitelja, ki je tepel učence, pa naj bo to z ravnilom ali pa so morali čepeti v kotu. O današnji mla-

dini je bilo tudi nekaj govora o tem, da so preskrbljeni z zvezki, potrebščinami ter da imajo veliko časa, pa še zmeraj imajo preveč skrbi glede šole.

Večina najstnikov se je v tistih časih odločala za nadalje učenje tako, da so obiskovali gimnazije. »Včasih ni bilo veliko stvari za k pouku, imeli smo zvezek ter pisalo, to je bilo zadosti,« je povedala go-

spa, ko smo jo vprašali o pouku in šolskih potrebščinah. Za konec pa smo le našli povezavo med starejšo in mlajšo generacijo, oboji si ne želimo ponovnega obiska devetih let oziroma osmih osnovne šole.

Matevž Mišček,
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

IZMENJAVA S FRANCOSKIMI VRSTNIKI V OKVIRU POUKA ANGLEŠČINE

V pogovoru z ravnateljico francoske šole Collage Enemond Richard iz okolice Saint Etienna smo raziskovali, zakaj so se odločili, da gredo na izmenjavo ravno v Slovenijo. Izvedeli smo, da so se povezali s tujo šolo zato, ker so želeli, da bi učenci uporabljali angleščino v praksi, saj se jo v šoli učijo bolj »teoretično«. Za Osnovno šolo Brinje pa so se odločili zaradi tesnih vezi med učiteljicami obeh šol.

Učenci so bili z izletom v Slovenijo zelo zadovoljni. Všeč so jim bila jezera, jame, neokrnjena narava in spoznanje, da je pri nas vse na tako majhnem prostoru. Povedali so, da je njihovo pozornost pritegnilo šolsko pravilo, da pri pouku nosimo copate. Po njihovem mnenju je največja razlika med obema šolskima sistemoma v dolžini pouka, saj njihov šolski dan traja od 8. do 17. ure. Dodali so, da ima vsak sistem slabe in dobre plati, vendar se ne morejo odločiti, kateri jim je ljubši.

Ker je izmenjavo s francoskimi učenci finančno podprla tudi občina, smo za

mnenje o projektu povprašali tudi župana občine Grosuplje dr. Petra Verliča. Vprašali smo ga, kaj je odločilno pri podpori tovrstnih projektov in kakšne so njegove mladostniške izkušnje s takimi projekti. Odkrito nam je povedal, da v času njegovega osnovnošolskega obdobja ni bilo dosti mednarodnih izmenjav, je pa bil udeleženec izmenjave recitatorjev med slovenskimi šolami in takrat je bil prvič v Grosupljem. Povedal nam je, da je od-

ločilnega pomena za pridobitev občinske podpore dobra ideja. O konkretni vsoti denarja ni bilo govora, meni pa, da ga je bilo očitno dovolj, saj je projekt dobro uspel. Za konec je še v imenu občanov povedal, da so taki projekti gotovo uporabni in potrebni za razvoj tako mladega človeka kot za samo državo in njeno prepoznavnost.

Lucija Karnelutti in Rok Omejec,
OŠ Brinje